

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1923/2020
14.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Небојша Милосављевић, адвокат из ..., против туженог Предузећа за трговину „ТИМОР“ д.о.о. Куршумлија, из Куршумлије, кога заступа Драгиша Стојановић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2837/2019 од 06.03.2020. године, у седници одржаној 14.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2837/2019 од 06.03.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду ревизијских трошкова.

Образложење

Пресудом Основног суда у Куршумлији П1 31/19 од 15.07.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и наложено туженом да тужиљу врати на послове и радне задатке које је обављала пре незаконитог престанка радног односа. Ставом другим изреке наложено је туженом да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 105.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2837/2019 од 06.03.2020. године ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у делу става првог изреке којим је обавезан тужени да тужиљу врати на рад, као и одлука о трошковима поступка садржана у ставу другом изреке. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке и одбачена тужба тужиље у делу захтева да се наложи туженом да тужиљу врати на послове и радне задатке које је обављала пре незаконитог престанка радног односа.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредби парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку, која је учињена пред другостепеним судом.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија туженог неоснована.

У поступку није учињена битна повреда поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била запослена код туженог на неодређено време на радном месту Решењем туженог број .../... од 29.03.2018. године тужили је отказан уговор о раду без поновног упозорења, из разлога што је својом кривицом у року краћем од 6 месеци поново учинила повреду радне обавезе. Наведено решење је правноснажном пресудом Основног суда у Куршумлији П1 39/18 од 24.12.2018. године, поништено као незаконито, јер тужени није испоштовао процедуру приликом давања отказа, с обзиром да тужилу у вези са недостацима у раду није претходно обавестио и дао јој примерен рок за побољшање рада и исправљање грешке. Такође, утврђено је да се тужила у обављању послова код туженог показала као савестан и марљив радник и да се сналазила у свим пословима на које је била упућивана и које је радила по налогу послодавца. С обзиром на претходно, првостепени суд је усвојио захтев тужиле за враћање на рад код туженог.

Другостепени суд је такође закључио да је захтев тужиле за враћање на рад основан, али из разлога што тужени није доказао да је у конкретном случају постојао основ за престанак радног односа, па као последицу незаконитог отказа применио је одредбу члана 191. став 1. Закона о раду, односно обавезао туженог да тужилу врати на рад.

Супротно наводима ревизије, Врховни касациони суд је оценио да нижестепени судови приликом доношења побијане пресуде нису погрешно применили материјално право.

Одредбом члана 191. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 75/14), прописано је да ако суд у току поступка утврди да је запосленом престао радни однос без правног основа, на захтев запосленог, одлучиће да се запослени врати на рад, да му се исплати накнада штете и уплате припадајући доприноси за социјално осигурање за период у коме запослени није радио.

По оцени Врховног касационог суда, правноснажном одлуком суда је утврђено да је тужили незаконито престао радни однос, а како је тужила истакла захтев за реинтеграцију, то је тужени у обавези да тужилу врати на рад, у смислу цитираног члана 191. став 1. Закона о раду.

Наиме, предмет спора у овој парници је био поништај решења о отказу уговора о раду и враћање на рад. Нижестепени судови су поништили као незаконито решење о отказу уговора о раду од 29.03.2018. године и утврдили да тужила није учинила повреду радне обавезе која јој је решењем туженог стављена на терет, због чега су усвојили и захтев за враћање на рад.

Како су остали наводи ревизије правилно цењени од стране другостепеног суда, с обзиром да их је тужени већ истицао у жалби, Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

Одлука о трошковима парничног поступка донета је правилном применом одредбе члана 153. ЗПП, а одлуку којом је одбијен захтев туженог за трошкове ревизијског поступка Врховни касациони суд је донео применом одредбе члана 165. став 1. и 153. ЗПП, с обзиром да тужени није успео са ревизијом.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић